

Rom 14, 13

13: La oss derfor ikke lenger dømme hverandre, men heller ha den innstilling at vi ikke legger en snublestein eller en årsak til fall i veien for vår bror.

La oss derfor ikke lenger dømme hverandre. Slik gjentar Paulus ennå en gang formaningen (se v. 4, 10), og nå med en formulering som sier at nå må det bli helt slutt med den ukristelige dømmingen, for han sier "ikke lenger". Han taler også i en varm, men påtrengende tone, og tar også seg selv med i dette ønsket; han sier "la oss - derfor". Dvs.: Som følge av alt det som nå er sagt - "la oss derfor ikke lenger dømme hverandre". Gjennom den inntrengende formaningen i dette forholdet, som har gått igjen hele veien, kan vi ikke unngå å legge merke til at vår trang til å dømme eller forakte våre brødre må være svært sterk. Men også at denne synden må være farligere og mer drepende enn vi vanligvis tror.

At vår trang i denne retning er særdeles stor, det vil vi snart måtte innse, bare vi gransker oss selv litt. Da legger vi merke til hvor snare vi er i alle mulige situasjoner, til å dømme brødre. Denne trangen finnes hos alle, men får særlig slippe til hos selvopptatte mennesker som Guds ord og Ånd ennå ikke har fått knuse. Som ennå ikke er blitt stoppet opp for Guds krav på det innvortes mennesket, og derfor ikke er blitt tuktet av sin egen elendighet, og heller ikke gjennomtrengt av Guds nåde. Og kjenner vi ikke alle denne trangen i oss? Bare en bror ikke uttrykker seg på samme måte som vi er blitt vant til, så står vi straks klar til å betvile at han eier selve Livet, - selv om han ikke har sagt noe som vitner om et uomvendt hjerte eller en falskhet i ånden. Det kan være nok at han bare har en annen mening enn oss i et spesielt spørsmål som slett ikke rører med livsnerven, en annen måte å leve, ete eller drikke, eller kle seg på. Straks våkner det i oss en mistanke til hans alvor og oppriktighet i sitt gudsforhold. Og i langt større grad hvis det viser seg en virkelig synd eller svakhet hos ham. Da tror vi at vi har full rett til å dømme ham - uten først å høre hvordan han selv ser på dette; om han bare unnskylder, kanskje til og med forsvarer noe han klart vet er synd, - eller om han tvert imot kjemper i anger mot synden.

Luther sier: "Vi er så dåraktige helgener at på tross av at vi selv alle sammen dras med synden, og hele vårt liv stadig trenger tilgivelse, vil vi likevel at vår bror skal være fullstendig feilfri". Har han så til og med sagt eller gjort noe som er mindre bra overfor oss, fornærmet oss e. l., da retter vi straks blikket som ørnen mot ham, for om mulig å oppdage et eller annet han kan anklages for. Slik er menneskehjertet. Og her er den egentlige kilden som alle slags former for dømming, forakt og ukjærlige tanker og ord strømmer ut fra. Det er vårt naturlige hjerte, ja, hele vår natur med all dens ondskap, selvishet og egenkjærlighet. Gjennom den blir til og med ofte de kristne så bedratt at de er overbevist om at de er drevet av hellig nidkjærhet når de dømmer og forakter en bror. På tross av at de dermed altså handler tvert imot denne formaningen. De handler også imot det store kjærlighetsbudet. For de kan jo ikke gjøre sin neste noe godt, men alltid bare ondt ved å dømme

ham. Og denne vår påtrengende trang etter å dømme er nok uten tvil en av grunnene til at apostelen skriver så vidt mye om dette.

Den andre grunnen til dette kan tenkes å ligge i at dette å dømme også er et mye større onde enn vi noen gang tror. Vi ser jo bare på det som en temmelig ubetydelig sak, hvis vi ikke til og med oppfatter det som både godt og rettferdig at vi dømmer en bror. Men nå er det tvert imot en særdeles ond og fordervelig last. Ikke nok med at den som dømmer har foraktet Guds enerådene majestetiske rett over sine tjenere, og har påtatt seg noe som bare tilkommer Herren (v. 4, 9, 10, 11). Nei, han bringer dermed også mye ondt over sine medmennesker. Hvor mye bitterhet og mangel på kjærlighet, ond mistanke, splittelse og partier er ikke skapt bare på grunn av et menneskes utidige dømmesyke? En ydmyk og fortrolig formaning er det som kan virke omvendelse. Mens all form for dømming av hjertets indre holdning og skjulte motiver oftest bare virker splittelse og ondskap, partier og strid, brudd mellom brødre. Kort sagt; dette å dømme er i enhver form et avskyelig onde. Og dette var vel også en grunn for at apostelen ikke så snart forlater dette emnet, men så utholdende advarer og avslutter med å si: "La oss derfor ikke lenger dømme hverandre".

Men heller ha den innstilling at vi ikke legger en snublestein eller en årsak til fall i veien for en bror. Her vil apostelen si: I stedet for å engasjere tankene deres på ukjærlig dømming, så bruk dem nå heller i kjærlighetens tjeneste, så dere bestemmer dere for å aldri ville legge til rette for noe anstøt eller årsak til fall for brødre. Å "legge en snublestein eller en årsak til fall" kunne de sterkere lett gjøre gjennom unødvendig og ubetenkt bruk av sin frihet, slik at de svake ble forvirret i spørsmålet om hvordan evangeliet skal oppfattes rett. Eller de kunne fristes til å praktisere en frihet som de ennå ikke selv hadde fått motta klart nok på nådens grunn, så de ennå ikke var frigjort i sin samvittighet (1Kor 8: 10). Dette er noe Guds barn ikke kan være med å påføre andre, men heller ha den faste holdningen at de aldri vil være med å forårsake unødig uro i en brors samvittighet. For å belyse dette forholdet ennå bedre, føyer nå Paulus til: